

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 113.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392073568/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Moders, halvt Søsters og dog ingen af dem — med en egen Sødme, som de ikke kunde eje før ham — et Ansigt, der var så kendt, som havde det bøjet sig over ham i hans Fødselsstund, og dog så uset fremmed — et Ansigt, der bag sine røde Læber bar al Livets Lykke før ham, Opfyldelsen af alle hans Længsler — — — — —

— — — Kom han så ned til Verden igen, syntes alt ham så grovt og håndgribeligt, og traf han sammen med Kammeraterne, og de omringede ham med deres Råben og Skrigen, jog det igennem ham i Smærte — som en rusten Nål gennem et Rosenblad — og han stirrede på dem med fremmede, fjendtlige Øjne, han kendte dem ikke — havde han virkelig nogensinde været en af deres?

Allt det, han ikke før havde agtet på, sårede ham nu. Deres Jubelhyl, der nylig gav Genlyd hos ham selv, lød med Et dyriske og rå, og Legen, som havde begejstret ham Dagen i Går, fandt han plat og dum. Han følte sig atter som Patricieren blandt Plebejerne og så med Foragt ned på sine tidligere Fæller.

Med Undren spurgte han sig selv, om han da virkelig også følte således over for Sigurd, den for-gudede Ven, den stærke, skønne Sigurd? og med Anger og Angst måtte han tilstå, det var ikke anderledes. Hvad nyttede det, at han var dobbelt kærlig imod ham, når de dog ikke mere kunde tale fortroligt med hinanden, fordi de ikke mere forstod hinanden? Og han mærkede jo Dag for Dag, hvor Forståelsen glippede. Navnlige ét var der, som skille dem fra hinanden — det var «Småtøsene»; således kaldte Sigurd deres jævnaldrende blandt Småpigerne. Han havde allerede længe haft sig «Kærester» imellem dem og på det nøjeste indviet Tue i disse sine erotiske Bedrifter. Med blanke Øjne og smilende Tænder fortalte han hviskende om, hvorledes han sværmede om med dem i Danseskolens lange Korridorer

i Mellemakten og fik Lov til at tage dem om deres bare Arme, kysse dem på deres røde Munde og trække dem i deres bløde Lokker — eller hvorledes de satte hinanden Elskovsstævne bag Byens Haver og høje Fabriksmure, og hvad dér foregik.

Hid til havde Tue uden Indvendinger lyttet til, ja, han kunde end ikke vægre sig mod et vist Behag ved disse Udmalinger; men så erindrede han pludselig, hvad han havde set hin Aften i Træet, og hin samme Fornemmelse fik ham til at ryste. Dog — modsige Sigurd, det kunde han jo ikke, og så tav han da stille. Men nu talte han det ikke mere. Ti vel følte han, at det var noget, der fjærnt berørte hans egen Glæde over Søsters unge Veninder og hans Drømme på hendes lille, tyste Kammer, men det var også kun fjærnt, ja, til Tider rent ud fjendtligt — som når Sigurd vilde ryste Æblerne ned, mens Tue vilde lade dem sidde og skinne i Solen. Og altid stod hin Scene hos Mester Linné bagved og hidsede ham op.

Allermindst kunde Tue finde sig i den Måde, hvorpå Sigurd omtalte sine «Kærester», der i øvrigt skiftede hver Uge — det var just ikke det, at han brugte uhøviske Ord, men det, at han talte hånligt om dem — næsten som var de Hundehvalpe — Tue fik Tårer i Øjnene derved — det var, som krænkede Sigurd med sine Ord alt fint og rent i Verden — Moder, Søster, Veninderne og hint fjærne, aldrig sete Ansigt fra Drømmen — det gjorde ondt, og han rejste sig hæftigt til Forsvar. Han erklærede, at han vilde ikke høre den Snak, Sigurd skulde holde sin Mund. Sigurd så forbavset på ham — hvad gik der dog af Tue — det var jo netop sjov. Han mærkede imidlertid snart, at det var Tues Alvor, han blev afbrudt hver Gang, han vilde begynde — beholde de herlige Historier for sig selv, kunde han ikke, og da Tue tilmed også